

Hồi 81

Cử Truyền Kinh Châu

Dưới tình hình địch ở trong bóng tối, mình ở ngoài sáng và không thuộc đường lối, Âu Dương Siêu không dám táo bạo như trước. Hơn nữa, chàng lại thấy đối thủ có võ công tuyệt thế như vậy chàng không e dè sao được?

Vì vậy, chàng không dám tiến sâu vào nữa, vội lên tiếng kêu gọi:

- Vị cao thủ nào đó, sao cứ lén lút như vậy? Bạn đã dụ ta tới đây, sao không lộ diện để gặp tại hạ?

Vẫn không thấy đối phương trả lời, nhưng hình như chàng lại nghe thấy có tiếng kêu ùm ùm vọng tới, như là tiếng sấm động vậy.

Âu Dương Siêu lắng nghe một hồi, mới nhận ra đó là tiếng kêu của thác nước đổ xuống. Chàng liền nghĩ thầm:

"Chắc thác nước ở ngoài rừng, ta hãy ra ấy đã rồi hãy tính toán sau!"

Nghĩ đoạn, chàng vội tiến thẳng về phía có tiếng kêu ấy, càng đi càng nghe thấy tiếng kêu lớn hơn.

Dưới ánh sáng trăng, chàng thấy phía đằng trước có một ngọn núi cao, một dòng nước từ trên cao mấy chục trượng đổ xuống một cái đầm sâu ở dưới chân núi, tiếng kêu của dòng nước không khác gì tiếng sấm vang động, nước chảy xuống tới mặt đầm, bắn tung lên như muôn ngàn hạt châu, trông rất đẹp mắt.

Chàng đang nhìn xuống bên dưới, bỗng thất thanh kêu:

- Ối chà!

Thì ra, chàng trông thấy phía sau dòng nước thác có một tảng đá nhô ra, mặt đá rộng bằng cái ghế, trên đó có một ông già gầy gò ngồi yên không cử động gì cả.

Có một điều lạ lùng nhất là dòng nước to và rộng chừng ba trượng mà từ trên đỉnh núi cao mấy chục trượng đổ xuống mạnh như thế, nhưng khi xuống tới chỗ cách đỉnh đầu ông già chừng ba thước liền tự động rẽ sang hai bên, hình như gặp phải một trở lực rất lớn vậy. Hơn nữa, xung quanh ông ta khoảng chừng năm sáu thước cũng khô ráo vô cùng.

Vì vậy, người của ông già cũng rất khô ráo, nên trông ông ta như ngồi ở trong một cái cống bằng thủy tinh không nắp vậy.

Nếu không đích mắt trông thấy Âu Dương Siêu không dám tin đó là sự thật.

Chàng định thần nhìn kỹ, đã nhận ra ông già này chính là ông già có hạt châu Tính Linh mà chàng đã gặp ở trong Vạn Lê Cốc. Càng trông, chàng càng chịu phục công lực của ông già.

Vì công lực luyện tới hỏa hầu này phải tốn công mấy chục năm mới thành công. Với nội lực của chàng lúc này chỉ có thể nhảy xuyên qua dòng nước thác không ướt áo thôi, chứ chàng không thể nào làm nổi như ông già dùng nội lực đẩy được dòng nước nặng và mạnh hơn nghìn cân sang hai bên như thế.

Nghĩ tới đó, chàng vội cung kính vái chào ông già một lạy và lớn tiếng nói:

- Hôm nọ, ở trong Vạn Lệ Cốc, tiểu bối đã có cử chỉ vô lễ mà lão tiên bối tha thứ cho, trong lòng tiểu bối rất cảm ơn. Đêm nay, lão cho gọi tiểu bối tới đây, chẳng hay có việc gì chỉ giáo thế?

Ông già không trả lời, chỉ giơ tay lên vẫy gọi chàng thôi.

Chàng thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

"Nguy tai! Ta chỉ có thể xông qua được dòng nước thác này thôi, chứ bảo ta ngừng chân đứng xuống chỗ cạnh ông ta thì ta làm sao nổi? Vì hòn đá đã bị ông ta ngồi kín hết rồi, mà trong đám lại không có chỗ nào có thể đứng được?"

Nghĩ đoạn, chàng liền lớn tiếng đáp:

- Lão tiên bối bảo tiểu bối xuyên qua dòng nước mà nhảy sang bên ấy, nhưng chỉ sợ tiểu bối nhảy không nổi thôi. Hơn nữa, bên ấy lại không có chỗ ngừng chân và tiếp tục thì tiểu bối sang sao được?

Không biết có phải vì tiếng nước kêu quá lớn mà ông già không nghe thấy tiếng nói của chàng hay không, mà chàng thấy ông ta vẫn cứ vẫy tay gọi hoài. Phần vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, phần vì hào khí xui nên, chàng lại nghĩ tiếp:

"Ông ta đã ngồi được ở đó, chả lẽ ta lại không sang được bên ấy hay sao? Ông ta là người, ta cũng là người, sự sống chết đã có số việc gì phải hãi sợ không dám nhảy sang, để cho ông khinh ta là kẻ nhút nhát sợ chết? "

Nghĩ như vậy, chàng không do dự gì hết, hét lớn một tiếng và nói tiếp:

- Được, tiểu bối sang ngay đây. Xin tiên bối xích lui một chút để cho tiểu bối có chỗ đứng.

Chàng vừa nói vừa nín hơi lấy sức vận toàn thân công lực ra, dùng thế Phi Yến Đầu Hoài (chim én bay vào lòng), người chàng bay tà tà phi thẳng sang chỗ ông già, xuyên qua dòng nước thác. Tuy chàng đã vận hết công lực ra để thi thố, nhưng chàng đã mạo hiểm vô cùng mà đánh liều nhảy sang.

Chàng vừa xuyên qua dòng nước, thấy sức nước đè xuống mạnh vô cùng, như vậy làm sao mà đứng vững được ở trên tảng đá? Tuy chàng đã hoảng sợ nhưng vẫn cứ nghiêng rặng mím môi, cố hết sức xuyên qua dòng nước ấy. Chàng bị nước bắn phải, người đau như bị dao cắt, xương cốt đau nhức đến nổi suýt tí nữa thì chết giắc, mắt nổ đom đóm, đầu óc choáng váng, trong lòng hãi sợ vô cùng, liền kêu la thảm:

- Phên này ta chết mất!

Ngờ đâu chàng bỗng cảm thấy người mình như có một luồng sức mạnh đỡ lấy và tung mạnh ra kêu đến oang một tiếng thật lớn. Chàng thấy tai ù, mắt nhức, và mê man, bất tỉnh liền.

Không biết trải qua bao lâu, chàng đã lại tỉnh, cảm thấy mình mấy ướn dầm khó chịu hết sức và còn cảm thấy đau đớn là khác. Chàng gượng mở mắt ra nhìn, thấy mặt trăng đã sắp lặn.

Lúc ấy đã ngoài canh tư rồi, mà mình thì vẫn còn nằm ở mép dầm, nước thác chảy xuống bắn ướt quần áo của chàng.

Âu Dương Siêu nghĩ lại câu chuyện vừa rồi không khác gì một giấc mơ vậy, nên chàng cứ ngỡ ngỡ ngàng ngác, không biết thật hư ra sao? Chàng liền tự hỏi rằng:

"Chả lẽ lúc này ta vẫn còn đang ở trong giấc mơ chăng? "

Những cảnh sắc ở bốn chung quanh là cảnh thật han hoi, chỉ có ông già ở trên mỏm đá dưới thác nước là đã biến mất thôi, còn thì không một vật gì thay đổi cả, nên chàng không muốn tin cũng không được.

Âu Dương Siêu vẫn chưa nghĩ ra được tại sao lại có chuyện lạ như thế này? Nhưng chàng vẫn ngồi dậy, bỗng nghe thấy có tiếng kêu coong, mắt chàng bỗng sáng ngời bởi một luồng sáng vàng chiếu tới, cả mặt nước trong dầm cũng bị ánh sáng ấy chiếu vào làm cho mặt nước lóng lánh hoai, thật không khác gì một ngôi sao lớn ở trên trời sa xuống mặt đất vậy.

Âu Dương Siêu định thần nhìn kỹ vào ngôi sao có ánh sáng tỏa ra ấy. Chàng kinh hoảng, vội nhảy lùi về phía sau hai trượng mới dám nhìn lại, và bụng bảo dạ rằng:

"Ôi chà! Hạt châu! Châu đồng? Tính Linh Châu!"

Tuy bốn chung quanh không có người, nhưng Âu Dương Siêu nhảy xổ lên, một tay cướp lấy mâm đồng, một tay chộp lấy hạt châu.

Chàng cảm thấy tay chộp vào hạt châu như chộp phải một vật gì mềm mại, ấm áp, thơm tho, dễ chịu khôn tả, và có một luồng hơi nóng chạy qua tay xuyên qua các nơi yếu huyết. Những chỗ đau đớn đều khỏi ngay và đầu óc của chàng lại còn rất tỉnh táo nữa. Chàng cầm cái chậu đồng lên xem thì thấy bên trên có khắc chữ. Chàng liền mở bàn tay cầm hạt châu ra để cho ánh sáng chiếu vào cái chậu. Chàng thấy trên đó có khắc những chữ như sau:

"Võ lâm chí bảo, Tính Linh thần châu, Ân, Thương, Cổ Ngọc, Đại Minh, xuất thổ, phối chi thang bốn. Hữu vinh vô khô, Trân trọng thánh phẩm, Mạc nhượng hữu ô! (Tính Linh thần châu, là vật chí báu của võ lâm, vốn dĩ là viên ngọc của đời nhà ân hay nhà Thương, đến đời Đại Minh mới tái xuất thổ, dựng bằng cái chậu đồng dựng cạnh này, không bao giờ hạt châu bị khô héo hết. Hạt châu này là một vật của thần thánh, phải cẩn thận đừng để cho như bản)." "

Âu Dương Siêu lật dưới đáy cái chậu đồng lên xem, thấy bên dưới đó còn có khắc những chữ như sau:

"Đệ Nhất truyền: Liễu Dương Thúy truyền cho Vạn Bang Thanh.

Đệ Nhị truyền: Vạn Bang Thanh truyền cho Hoàng Nhân
Đệ Tam truyền: Hoàng Nhân Kiệt truyền cho Mã Hóa Long.
Đệ Tứ truyền: Mã Hóa Long truyền cho Mạc Định.
Đệ Ngũ truyền: Mạc Định truyền cho Tăng Ngô Thiên.
Đệ Lục truyền: Ngô Thiên truyền cho Long Tại Thiên.
Đệ Thất truyền: Long Tại Thiên truyền cho Trương Giực.
Đệ Bát truyền: Trương Giực truyền cho Ma Dịch Thiện.
Đệ Cửu truyền: Ma Dịch Thiện truyền cho Âu Dương Siêu."
Sau chín hàng chữ ấy còn một chỗ trống thật rộng.

Âu Dương Siêu đọc xong những hàng chữ đó cũng phải cảm động đến toát mồ hôi lạnh ra, và nhận thấy việc này không phải là một câu chuyện tầm thường vì những tên từ Đệ Ngũ truyền trở lên thì chàng chưa hề nghe thấy ai nói tới bao giờ, nhưng từ Đệ Lục truyền trở xuống thì chàng đã phong phanh được nghe thấy người ta kể tới rồi.

Long Tại Thiên là một vị đại hiệp vào hồi hơn trăm năm về trước và cũng là một kiếm khách nổi danh khắp mười tỉnh. Người của hắc, bạch hai đạo, hễ nghe thấy tiếng của ông ta là phải kính nể ngay thậm chí còn coi ông ta như một vị thần thánh vậy.

Trương Giực là sư bá của chàng, lúc sinh thời người giang hồ gọi ông ta là Tục Thế Thần Long, tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, chấn động giang hồ.

Còn Ma Dịch Thiện, sáu mươi năm trước đây đã cùng với ba người em tự là Ma Gia Tứ Tướng và cũng là ông nội của Hán Ngọc Quan Âm Ma Chưởng Châu, ông ta đã từng thống nhất võ lâm, hùng cứ Trung Nguyên một thời.

Âu Dương Siêu nghĩ tới đó, đoán chắc ông già hồi nãy thể nào cũng là Ma Dịch Thiện chứ không sai, nên chàng vội để hạt Tịch Linh châu vào trong cái chậu đồng, hai tay nâng lên đưa qua đầu, rồi quỳ xuống đất kính cẩn vái lạy tảng đá ở dưới đầm và khẩn thềm:

- Đệ tử là Âu Dương Siêu, được lão tiên bối ban cho thần châu, thề quyết giữ vững chính nghĩa cho võ lâm, lập đại đức cho trời đất. Nếu đệ tử sai lời này thì sẽ bị thần nhân đánh chết ngay.

Khẩn xong, chàng lại vái ba vái, rồi cứ quanh quẩn ở đó, không nỡ rời bỏ mà đi ngay.

Lúc ấy trời đã sắp sáng tỏ. Âu Dương Siêu đành phải cất cái chậu đồng và hạt thần châu vào trong người, rồi chàng quay về Hắc Hồ trấn.

Ngờ đâu chàng vừa khỏi khu rừng phong và vừa lên tới một ngọn đồi, đã trông thấy Hắc Hồ trấn ở phía đằng xa đang có lửa bốc cháy chọc trời. Chàng biết là điều chẳng lành, bụng bảo dạ rằng:

"Chẳng lẽ Hắc Hồ đã có chuyện gì xảy ra chẳng? "

Vừa suy nghĩ, chàng vừa rảo bước và giở khinh công vô thượng ra để về tới đích cho thật nhanh.

Khi tới gần, chàng thấy ngọn lửa càng bốc càng cao và còn nghe thấy tiếng kêu la hò hét nữa, rõ ràng là tiếng chém giết lẫn nhau với tiếng mắng chửi, chứ không phải của những người chữa lửa.

Dù chàng nóng lòng đến đâu cũng không sao rút ngắn được quãng đường. Nửa canh sau chàng mới vào tới Hắc Hồ trấn. Chàng liền thốt lên một câu:

- Nguy tai!

Thì ra, chàng đã nhận ra chính là nhà của họ Tang đang bốc cháy. Ngọn lửa càng cháy càng to, trong ánh sáng lửa còn có mấy cái bóng người đang chém giết lẫn nhau, không khác gì một bọn giặc đến phóng hỏa giết người cướp của vậy.

Lúc ấy Âu Dương Siêu đã tới chỗ cách lửa cháy chừng hai mươi trượng. Chàng liền tung mình nhảy lên trên cao, nhanh như một mũi tên, chỉ hơi khom lưng đập một cái, người chàng đã đi xa chừng hơn năm trượng, đập thêm bốn cái nữa, người chàng đã đến cạnh hỏa trường ngay.

Chàng vừa hạ chân xuống đất, chưa kịp đứng vững thì đã thấy có người nhảy xổ tới tấn công chàng liền. Chàng đã nhận ra người đó là Cống Lai Bát Sách.

Cống Lai Bát Sách Lý Thiên Huy múa động nhuyễn sách xông lại tấn công, mồm thì quát lớn:

- Hung thủ chính đã tới. Mau đền mạng cho người chưởng môn của chúng ta đây.

Có lẽ chúng tới đây là định trả thù cho người chưởng môn của chúng Giả Văn Tín.

Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

"Cống Lai Bát Sách là bại binh của ta. Nói về công lực, dù chúng tám người cùng ra tay một lúc cũng không sao thắng nổi Tang thúc thúc với Đoàn Băng Dung, sao bây giờ lại để cho chúng tự do phóng hỏa như thế này? Vậy Tang thúc thúc và Đoàn đại tỷ đâu?"

Lâm Xuân Minh, Chu Hùng Siêu, Hứa Quang Hoa, người trong nhóm Bát Sách... và năm người nữa, tám cây nhuyễn sách nhằm Âu Dương Siêu tấn công tới.

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, cười nhạt một tiếng rồi hỏi:

- Các ngươi muốn chết không?

Chàng vừa nói vừa lấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn ra.

Bát Quái Nhuyễn Sách trận chưa kịp phát động, bọn Cống Lai Bát Sách đã kinh hoàng thất thanh la lớn và vội lui về phía sau bầy thước.

Khi nào Âu Dương Siêu chịu để cho chúng có thì giờ nghỉ ngơi?

Chàng liền múa tít lá cờ, tựa như sấm như sét xông lên tấn công, mồm thì quát lớn:

- Tiểu bối! Các ngươi muốn đào tẩu phải không?

Sau mấy thế cờ của chàng vừa tấn công xuống đã có tiếng kêu la thảm khốc nổi lên, máu tươi bắn ra tung tóe tựa như trời mưa máu vậy.

Cống Lai Bát Sách đã có sáu người bị què tay, vỡ sọ, phanh bụng, ngã lăn ra chết tốt. Có người bị hất bắn ra ngoài xa ba trượng, có người bị ném vào trong đồng lửa. Còn lại Nhị

Sách Lâm Xương Minh, Tứ Sách Hứa Quang Hoa cũng bị thương nặng, cắm đầu ù té chạy tới bờ.

Âu Dương Siêu vừa ra tay đã giết được sáu người trong bọn Bát Sách, trong lòng mới hơi nguôi cơn giận. Chàng phe phẩy lá cờ báu, mồm thì quát lớn:

- Tiểu bối! Thiếu hiệp không có thời giờ đuổi theo các người. Các người cứ yên tâm mà đào tẩu đi.

Nói xong, chàng lại phi thẳng về phía có tiếng hò hét.

Chàng đi vòng qua góc tường, đã thấy mười bảy, mười tám cao thủ đang vây đánh Tử Tu. Chàng tức giận khôn tả vì chàng thấy bọn ra tay rất độc ác, cứ nhằm những chỗ chí mạng của Tử Tu mà tấn công.

Lúc ấy vì Tang Tử Tu đã mỗi mệc nên cứ ngộ hiểm luôn luôn, mồm thở hồng học mồ hôi toát ra như tắm.

Âu Dương Siêu đã nhận ra bọn cao thủ kia là những ai rồi, trong đó có bọn Bạch Cốt Thất Ma: Dương Ma Hồ Nghi Hải, Hung Ma Mạnh Cương, Quỷ Ma Du Sinh, cùng Âm Dương Song Kiếm Đàm Tử Siêu và Ác Vô Thường Vương Chính Thành. Tên này đã bị chàng đánh bại ở Sao Hồ, phải nhảy xuống nước chạy trốn, Minh Không, Minh Tâm của Thanh Thành Lục Đạo và cả bọn Lục Nguyên Thanh, tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang cũng có mặt tại đó. Ngoài ra, còn có bốn người của nhóm Hoa Sơn Ngũ Lão với bốn tên đại hán lạ mặt.

Âu Dương Siêu ngắm nhìn chung một lượt, liền múa tí lá cờ báu, tựa như một con hổ diên nhảy xổ vào giữa trận đấu, mồm thì la lớn:

- Tang thúc thúc hãy nghỉ ngơi giây lát, để tiểu đệ diệt đối phó với bọn giết mãi không hết này.

Mười mấy tên cao thủ thấy Âu Dương Siêu tới, đều giật mình kinh hãi, và cùng vội lui về phía sau năm thước.

Wương Chính Thành múa động cây hổ đầu câu tằm độc, rú lên một tiếng và nói:

- Vai chánh đã tới, chúng ta tiến lên đi.

Mười bảy mười tám cao thủ nghe thấy y nói như vậy, liền múa động khí giới xông lên vây Âu Dương Siêu.

Tử Tu một mặt múa động cây Kinh Thiên Bút chống địch, một mặt lớn tiếng hỏi:

- Hiền đệ có gặp Băng Dung không?

Âu Dương Siêu đang múa cờ tấn công, thấy Tử Tu hỏi như vậy vội ngừng tay lại, đáp:

- Không! Sao Đoàn đại tử không theo thúc thúc?

Tử Tu tránh được một thế công của Đàm Tử Siêu rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Băng Dung bị Thư Hùng Yêu Sát, Quỷ Cốc Tiêu Hồ Lâm Như Hắc với Vi Vận Thành vây đánh, hồi nãy còn thấy ở đây, bây giờ không biết đã đi đâu rồi?

Âu Dương Siêu nghe nói nóng lòng sốt ruột vô cùng vì chàng biết Vi Vận Thành với Thư Hùng Yêu Sát là những tay có võ công cao siêu nhất của bọn người này, nhất là cánh

tay gang của Vi Vận Thành, thế thức quái dị, công lực lại tuyệt cao. Còn Lâm Như Hắc, tuy chàng chưa gặp bao giờ, nhưng y là người chưởng môn đời thứ năm của Quỷ Cốc môn, tất nhiên cũng không phải là tầm thường.

Vì lo âu cho Băng Dung, tay của Âu Dương Siêu đã thấy hơi chậm một chút. Mười mấy tên cao thủ kia khi nào lại chịu bỏ lỡ dịp may này, liền xông lại tấn công tới tấp.

Tử Tu vẫn gượng chống đối, mồm thì la lên:

- Hiền điệt mau chạy đi xem chị Băng Dung đi... ối chà!

Ông ta vừa thất kinh la lớn một tiếng, máu đã phọt ra liền.

Tử Siêu liền quát lớn:

- Tang Tử Tu, thật là hên cho người đấy. Có giỏi thì tiếp thêm thế kiếm này của ta.

Máu ở trên cánh tay bên phải cứ chảy ra như suối, Tử Tu không còn đủ hơi sức cầm nổi cây bút nữa, nhưng ông ta là người có tên tuổi như vậy, nên vẫn gượng nghiêng răng, mím môi, gờ tả chưởng lên phản công lại Tử Siêu.

Tử Siêu thấy chưởng của Tử Tu đẩy tới đã có vẻ yếu ớt không còn hơi sức, y liền cười ha hả và nói tiếp:

- Để lão phu đưa người đi sông Tây phương cho. Hãy coi... ối chà!

Một đạo ánh sáng vàng bỗng sáng ngời, Tử Siêu chưa kịp nói đến chữ kiếm, thì đã kêu ối chà một tiếng, và người y đã bị lá cờ báu hát bắn lên trên cao, mồm học máu tươi, rớt ngay vào trong đồng lửa mà chết cháy.

Âu Dương Siêu đã giết xong Tử Siêu, liền nghiêng răng mím môi tả xung hữu đột như một con mãnh hổ xông vào đàn dê, không ai trông thấy rõ hình bóng của chàng đâu hết. Chỉ thấy bóng cờ phấp phới, ánh sáng vàng lóe mắt và tiếng gió kêu vù vù.

Một lát sau, mười mấy tay cao thủ ấy kẻ bị chết ngã lăn ra đất, kẻ bị thương cầm đầu ù té chạy, nhưng khi nào chàng chịu để cho chúng chạy thoát. Chàng vội đuổi theo, dùng cờ báu quét chúng rớt vào trong đồng lửa. Chỉ trong nháy mắt, trong số mười bảy mười tám cao thủ ấy đã có gần nửa số bị quét rơi vào trong đồng lửa và cháy thành than liền.

Âu Dương Siêu vẫn chưa hả dạ, hai mắt đỏ ngầu, tay múa cờ báu, cứ tìm người mà giết tiếp.

Lúc ấy các tay cao thủ, kẻ chết đã bị thiêu trong đồng lửa, kẻ đào tẩu đã chạy mất dạng.

Thì ra khi ra đời tới giờ, chưa có một trận nào Âu Dương Siêu lại hung hãn và khấn trương như thế này. Chàng, tay cầm là cờ, đứng ngăn người ra nhìn. Tử Tu tay trái ôm vết thương ở cánh tay phải, mồm thở hổn hển nói:

- Hiền điệt! Bên hàng hiền phía bên trái còn đang có tiếng hò hét hiền điệt mau đi cứu chị Băng Dung đi.

Âu Dương Siêu đang đứng ngăn người ra như say như mê, nghe thấy Tử Tu nói như vậy, mới như người nằm mơ vừa thức tỉnh. Chàng chàng nói chàng rằng giờ cao lá cờ báu chạy thang về phía bên trái ngay.

Còn cách một bể lửa nữa mới tới nơi, nhưng chàng đã không thấy bốn cái bóng người đang quây quần lấy nhau, và còn nghe thấy có tiếng cười chọc tai vọng tới, có vẻ đắc chí lắm. Chàng đã nhận ra đó là tiếng của Thư Hùng Yêu Sát.

Âu Dương Siêu vì nóng lòng tới cứu Bằng Dung nên chàng không do dự gì cả, liền nhảy qua bể lửa, xuyên qua phía bên kia.

Chàng còn đang lơ lửng ở trên không đã giận dữ quát tháo:

- Yêu ma táo gan thật. Có mau dừng tay lại không?

-- o O o --